

– Har det nån gång blivit billigt när du varit och shoppat? Jag hade ~~ju~~ själv tänkt ta komplodigt på fredag efter lunch och fara ut och bygga på stugan ett par dagar. Vi måste fråga om farfar kan vara med barnen i så fall.

– Det är ju heltråkigt sällskap, utbrast Hanna. Om farfar ska sova barnvakt här igen, kan vi lika gärna vara för oss själva ju. Han slår bara på sportkanalen, lägger sig i soffan och sover. Och inte kan han laga mat heller. Det får vi ju göra själva.

– Jag kan följa med dig till stugan pappa, sa Jokke ivrigt. Vi slutar ju klockan ett på fredagar och då kan jag ju hjälpa dig att bygga och så kan jag köra lite skoter också. Det blir kul.

– Ja, det går väl bra om du vill det, svarade pappa. Men då blir ju Hanna ensam hela helgen och det går ju inte.

– Jag får vara hos **Melinda Broman** om jag vill, sa Hanna. Inga problem. Då kan farfar sova teve hemma hos sig ~~istället~~ stället för här.

Kommentar [M67]: [Varför nämns både för- och efternamn här? Kanske räcker det med bara "Melinda".]

– Ja men, vad bra att allt ordnar sig för alla, tyckte mamma. Då plockar vi undan efter maten då.

– Tack för maten den var go, mjölken kom visst från en ko, skaldade pappa. Nu måste jag kolla dagens mejail.

Han reste sig och gick raskt från bordet i riktning mot datarummet.

– Pappa, du glömde din tallrik och ditt glas, sa Hanna strängt. Vi ska ju hjälpas åt att duka av har vi ju sagt.

– Javisst ja, svarade pappa. Men du som är en så duktig tjej kan väl hjälpa mig bara idagi dag. Jag har så mycket jag måste gå igenom förstår du. E-mail och Ffacebook och vad som händer på nätet...

Kommentar [M68]: E-post

Pappas röst försvann bakom dörren till datarummet.

Nattlig promenad i gruvan och konsten att åka gruvhiss

Senare på kvällen kommenterade Jokkes pappa sin femtonde Facebook-kompis och Jokke och hans mamma övade på multiplikationstabellen. Samtidigt drack Hugo den sista klunken pilsner ur flaskan.

Kommentar [M69]: gångertabellen

– Aah, sade han. Det var gott för en gammal vampyr.

Han torkade sig om munnen med baksidan av handen, och vek ihop den gamla Dagens Nyheter som han suttit och bläddrat i. Sedan funderade han en stund. Sovlådan var på plats med täcket pryddigt hopvikt i botten. Bredvid låg bunten med snöskotertidningar han fått av Raymon. Hugo tittade på tidningshögen och övervägde om han skulle lägga sig och läsa. Men han var inte riktigt på humör för det. Det var ju kväll och snart natt och det var ju den tiden han var som piggest. Så även om han några dagar varit tvungen att anpassa sig till Raymons tider, så kände han att det var dags att leva efter vampyrklockan igen.

Kommentar [M70]: skotertidningar

Kommentar [M71]: den

Kommentar [M72]: funderade på

Han grubblade lite över Jokkes fråga om han skulle kunna besöka klassen och berätta lite roligheter om Bellman och andra figurer han träffat på och lärt känna genom flera hundra år. När han tänkte på Bellman skrattade han för sig själv.

Kommentar [M73]: århundradena

–Det var allt en festlig figur, Bellman. Nog finns det mycket man skulle kunna berätta om honom för ungarna, Fast det tål att tänka på, förstås. Hur sjutton ska jag förklara för dem att jag känner både Bellman och Jokke? Han tänkte fram och tillbaka. Fast det skulle ju va kul att berätta lite för ungarna om hur det var förr i tiden. Det skulle det. Men om dem börjar fundera vem jag är och var jag bor och det ju inte bra heller. Det kanske börjar gå rykten om en annan och det vill man ju inte heller. Men han är ju hyvens grabb den där Jokke, så han borde ju få ett handtag som tack för hjälpen. Ja, ja, det här tål att tänka på.

Hugo gick en runda i rummet och tittade i de tomma skåpen och drog ut lådorna köksinredningen. Den understa lådan hade fastnat och han fick rycka till ordentligt för att få ut den. Det skramlade till och en nyckelring med två dörrnycklar på föll

Kommentar [M74]: kökslådorna

ner på botten av lådan. De måste ha varit fästade under den övre lådan och trillat ner när han slet i den undre lådan. På ringen satt det också en lapp med texten ”Ytterdörr och reserv”. Hugo gick bort till ytterdörren och provade nycklarna och den ena **nyckeln** passade i låset.

Kommentar [M75]: av dem

– Utmärkt, tänkte han. Då kan man låsa dörren efter sig. Undrar var **t** den andra går?

Hugo stoppade nycklarna i byxfickan och **gick tillbaka till köksbordet igen**. Han satte sig ner och lutade det klotrunda huvudet i ena handen och trummade lite med fingrarna på bordsskivan. Efter en liten stund märkte han att trummandet kommit in i en rytm och tog form av en marschmelodi. Han kände ögonblickligen igen **melodin** och ryckte till vid minnet. Det var Marschia Carolus Rex, Karl den tolfte

Kommentar [M76]: återvände till köksbordet

paradmarsch. Han hade hört den många, många gånger förut, för väldigt länge sedan. Nu rös han en aning och han kände hur det glesa håret reste sig i nacken. Hans fingrar trummade allt-mer taktfast och han kände att han inte var ensam i rummet.

Kommentar [M77]: den

– Är det du, kung Karl?

Han frågade mot den stängda ytterdörren.

– Är du här? Vill du säga mig något?

Hugo lyssnade intensivt.

– Hos mig fanns inga räddharar.

Rösten var låg och kom ur en tunn blågrå dimslöja. Efter en liten stund tätnade dimslöjan **till en** smal gestalt i blå uniform med guldfärgade knappar, höga läderstövlar och en lång sabel hängande **vid** sidan.

Kommentar [M78]: efter

– Med räddharar omkring mig hade jag inte besekrat ryssar, danskar och polacker.

Tänk på det, **Hugo Lämmelman**, och tack för kaffet förresten. Du kokade alltid

gott kaffe om än kanonkulorna ven runt tältet och det tackade jag dig nog aldrig för på den tiden. Men, nu gör jag det. Tack för kaffet, Hugo Lämmelman, och var inte feg.

Dimslöjan upplöstes och försvann i tomma intet och Hugo satt kvar vid bordet, alldeles stilla. Marschmelodin hade försvunnit ur hans huvud och han kände sig glad.

—Inte var dag kungen är på besök och vad trevligt att han tyckte om mitt kaffe, [tänkte han för sig själv](#). Det här besöket måste jag fundera över, för något mer ville han säga mig än tack för kaffet. Det här tål att tänkas på.

—Kanske att man skulle knalla ut och spana in omgivningarna så att man får koll på läget här nere, tänkte han vidare. Man måste ju lära sig hitta i gångarna så att man kan ta sig ut. Pilsnerförrådet måste ju fyllas på och då är man ju tvungen att ta sig ut och in.

Hugo drog på sig den bruna overallen med LKAB på ryggen. Den passade inte särskilt bra. Stramade lite över magen och ärmarna och benen var för långa. Han vek upp byxbenen ett par varv och gjorde samma sak med ärmarna. Nu såg det bättre ut. Han tog gruvhjälmens tryckknapp ner över hatten. Det såg komiskt ut med hjälmen ovanpå hatten, men att ta av hatten kunde inte Hugo tänka sig. Den var en del av honom och därför fick den sitta där den satt. Det viktiga var ju att han såg ut som alla andra som rörde sig i gruvan så att man inte la märke till honom.

Han stoppade en pilsner i benfickan på overallen, för säkerhets skull, utifall [att](#) han skulle bli borta länge, och öppnade [sedan](#) försiktigt ytterdörren. Därute var det kolmörkt och han skyndade sig att släcka lyset [på insidan](#) så att ingen skulle se något ljus och undra var det kom ifrån. Det tog ett par minuter innan hans vampyrögon hade [ställt in sig på](#) mörkret, men sen han vant sig såg han riktigt bra. Ungefär som att titta på ett gammaldags svartvitt foto. Inga färger men ganska tydligt. [Framför honom gick tunneln de kommit efter när de körde dit svagt uppför i en vänstersväng och försvann.](#) [Bakom honom slutade tunneln mot berget och](#)

Kommentar [M79]: inomhus

Kommentar [M80]: anpassat sig till

Kommentar [M81]: [Lite otymplig mening, rytmen kunde vara smidigare.]